

Autista na tripu

Červenec 2018 – Víťa 8 let, Jenda 6 let, Růženka 2 roky

Jak došlo na nápad letět s autistou k moři...

Tento rok byl extrémně náročný. Víťa nastoupil do první třídy, kde se úplně nepovedla integrace. Mé rozkošné dcerce nadešel druhý rok. Rok, ve kterém si vysloužila přezdívku Princeznosaurus. Že to nebude legrace, mi došlo už na podzim, kdy jsem začala šetřit, a někdy před Vánoci jsem zaplatila zálohu na dovolenou.

Ještě, že jsem to udělala. Takovou nerozváženost v době, kdy bychom měli spíše šetřit. Mé obavy ze sociálních nejistot mi demonstroval i sporák svým jiskřivým odchodem den před odletem.

Poslední měsíce jsem cítila velký tlak: *Vysvětlete svému synovi, že nemá zlobit*, ve sto a jedné podobě. Nakonec jsme se závěru školního roku nějak dožili a mně se stalo pro psychologa velmi zajímavé *poprvé*.

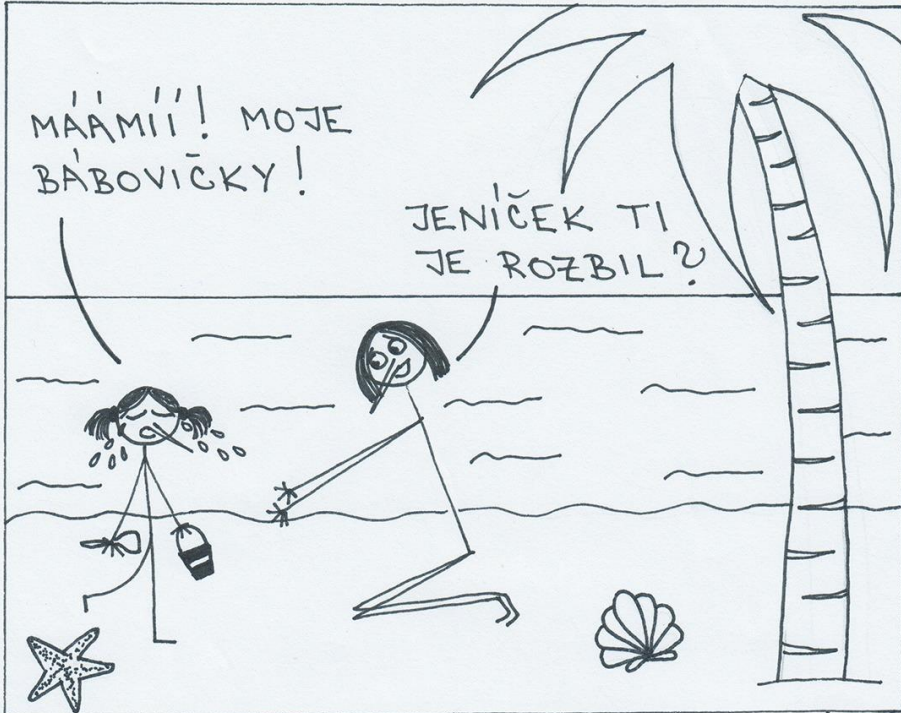
Poprvé v životě jsem *somatizovala*. To nastává, když mysl přemění váš špatný psychický stav na nějaký tělesný projev nemoci nebo opravdovou nemoc. Několik posledních týdnů mě provázel pocit, že mám nádor, vysoký a zároveň nízký tlak, arytmie, ač jsem žádné neměla, prostě že mi něco v hlavě praskne. Že najednou odpadnu a umřu. Motala jsem se, jako když vylezete z bazénu po hodně uplavaných kilometrech.

Růženka:

„Teď si budu hrát na autistu.
Já budu divná a ty se za
to na mě nebudeš zlobit.“

MÁMII! MOJE
BÁBOVIČKY!

JENÍČEK TI
JE ROZBIL?

NE, SEŽRAL!

